

[Aksel Larsen.]

ved den indirekte Skat paa Hvede for at holde Rugbrødsprisen nede, hvilket lykkes daarligt. Man behøver ikke at benytte sig af Skatter for at holde Brødprisen nede, man behøvede blot at hindre en ublu Avance . . .

Formanden: Tiden for en kort Bemærkning er udløbet.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Diskussionen mellem de Herrer og mig bestaar ikke i, at jeg ønsker og er glad for at sætte Brødpriserne op, og at de Herrer ønsker at holde dem nede, tværtimod; vi vil selvfølgelig alle sammen være interesserede i at holde dem nede, hvis det er muligt, og jeg har ikke nogen Sinde sagt, at det var Hysteri at gaa ind for at holde Brødpriserne nede; jeg har sagt, at man skal passe paa ikke at blive hysterisk naar det kun drejer sig om 10—12 Kr. om Aaret for hver Person. Nej, det, Diskussionen drejer sig om, er: Hvem skal betale og hvorledes skal man betale de nødvendige Brødpriser? Det er det, Diskussionen drejer sig om.

Der har det ærede Medlem Hr. Kristen Amby anvist, at det skal ske ad Beskatningens Vej, og det ærede Medlem anviste nu Beskatningen af Kakao; men naar det drejer sig om 40—50 Mill. Kr. om Aaret, kan enhver sige sig selv, at det er fuldkommen ugørligt paa denne Maade at dække nogen nævneværdig Del af det Beløb, her er Tale om. Hvis der var Mulighed for at gennemføre en Beskatning ad indirekte Vej, som ikke ramte den almindelige Befolkning, saa var jeg rede til en Forhandling om det, men jeg kan ikke se, at det har nogen som helst Interesse at foreslaa indirekte Skatter, som faktisk betales saa nogenlunde af de samme Mennesker, som bruger Rugbrødet. Det er derfor, jeg har afvist den Fremgangsmaade, og jeg tror ikke — det er der heller ingen, der har foreslaaet —, at man skal tage det gennem direkte Skatter.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen anviste, at man skulde gaa Laanevejen, og det ærede Medlem mente, at det vilde Flertallet af Befolkningen være enig med ham i. Det tror jeg ikke det mindste paa. Hvis jeg havde den fjerneste Tro til, at Forholdene for den danske Befolkning vilde blive betydeligt gunstigere om et Aars Tid, vilde jeg være enig med det ærede Medlem i, at saa kunde man skyde saadanne Byrder fra sig og lægge dem over paa Fremtiden, men jeg maa desværre sige, at jeg hører

ikke til dem, der tror, at Forholdene om et Aar vil være bedre end nu, tværtimod, jeg føler mig overbevist om, at det vil være helt forkert, hvis man i Øjeblikket lægger mere over paa Fremtiden; end vi er nødt til; jeg tror, det vilde være at gøre stor Uret imod Befolkningen i de kommende Aar. Hvis jeg derimod havde den anden Opfattelse, vilde jeg være enig med det ærede Medlem i, at man kunde gaa Laanevejen, men da jeg ikke nærer den Opfattelse — og jeg tror, det er meget faa, der nærer den —, at Tiderne vil forbedre sig, synes jeg, det er helt galt, det er at gøre Ulykkerne værre for Befolkningen, hvis man vil klare det Spørgsmaal ved at gaa Laanevejen.

Men jeg gentager: Diskussionen drejer sig ikke om, hvorvidt man ønsker at faa Priserne op eller ned, men om, hvordan de skal betales, og saa længe de Herrer ikke kan anvise anden Vej end Laanevejen eller Beskatning af Kakao, kan jeg ikke se, der er anvist en Vej, der betyder noget i Forhold til det, her foreslaas.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen siger, at det er ikke hysterisk at gaa imod denne Forhøjelse af Brødpriserne. For at man ikke skal tage fejl, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det Lovforslag, der foreligger her, ikke gaar ud paa nogen Forhøjelse af Brødpriserne, saa derfor er det i og for sig Hysteri at blæse sig op paa den Maade, det ærede Medlem gør. Det, det drejer sig om her, er, at man flytter om paa det, saa man fordyrer en Vare for at gøre Rugbrødet forholdsvis billigere. Jeg synes, det er noget, som ikke har nogen Værdi, og derfor sagde jeg, at vor Stilling var sikkert ligesom i 1939, at vi vilde unnlade at stemme. Naar det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen lægger saa meget i Ordet „sikkert“, gør jeg opmærksom paa, at saa længe en Lov ikke er endeligt affattet, oven i Købet antagelig skal i Udvalg, synes jeg, det kan være tilstrækkeligt at sige, at saadan vil man sikkert stille sig til Loven. Det kan jo ikke nytte noget i øvrigt, at man tror, at man kan undgaa den Prisstigning, som finder Sted, ved at skælde ud. Man maa regne med, at Levofoden her i Landet skal ned. Det, som maa være Rigsdagens Opgave, er at sørge for, at samtidig med at Prisen paa visse Varer stiger, saa afskaffer man en Række uberettigede Udgifter, som nu hviler paa den arbejdende Befolkning.